

Лозата порой горки сълзи
Порони . . . Ала съ смѣхъ
Лозаритѣ си отминаха —
Що ги е еня тѣхъ!

и та енд м м н

Но мина врѣме. Лѣтно слънце
Надъ нея затрептя.
Съ миналото, минали скърби
Забрави вече тя.

И почна охолно да расте,
Да пери листове, —
Че тулятъ се подъ тѣхъ свѣтливо
Раскошни гроздове.

До грозда гроздъ, единъ отъ други
По грѣе, по блѣсти,
И майчино сърдце се радва,
Милѣй, надъ тѣхъ трепти . . .

А мина лѣто; морно слънце
Скриви по своя пжтъ;
Горнякътъ вѣй и сухи листи
Застилатъ долъ и ржтъ.

Угрижи се тогазъ лозата,
Като прѣдъ скърбенъ знакъ . . .
И ей лозаритѣ отново
Налетяха я пакъ.